

puté cunnósce, elle cređurő de-o-cam-dată quő nu sunt ai lor; fiind-quő vedeà trei, pe quând elle nu așteptà dequát doi. Aquéstă împregiurare le făcù să presuppună quő tatălù lor mai aduceà vre-unù străinù cu dênsulù, saù quő erà alți cãllători.

Azorù, quare remăsesse a casă, și allù quăruì ochiù erà mai sigurù dequátù allù lor, allergã cōtre quei trei cãllători. Quând ajunse la ei, femeile vėđurő cu mare mirare quő mângâierile cãnelui se îndreptà numai la doi dintre dênșii. Ellù se tăvălià la picióarele lor, și căutà a le arrėta bucuria sa prin miì de semne lingușitóre.

« Înfine, ei sunt! » strigarő Margarita și Anna. Elle iuțirő pasulù, spre a ajunge mai curėnd în brațele tatălui lor. Unulù din cãllători, appucând repede înaintea soșilor seì, le strinse cu căldură la sînulù seù, strigândù : « Scumpele melle surori ! éttő-mė ! Acum nu ne vomù mai despărți !

— Que ! Conrad ! tu esci ? Este cu puțință ? tu esci liberù, bunulù meù frate ! Que fericire ! strigarő amândouė de-o-dată, versând lacrēmì de bucuriã. Mare Dumneđeule ! este cu puțință ? Nu visãm óre ?

— Da, eù ênsu-mì sunt, scumpele melle surori ! Sufferințele melle s'aù terminatù, sunt liberù și lúngő voi.